

Kui aastal 1261 wanad Preisla sed, kes sell' aal alles paganad oliwad, Saksa rüütli-ordo vastu sõdissi wad ja ühe aea Kulm'i linna ümberkaudsid maid wöidurikkalt rüüs- tasi wad, wedassi wad nemad ühe hulga wangisi enestega ligi, et neid oma jumalatele ohver- dada. Nende waeste wangide seas oli ka Martin Goolin, üks Kodanik Kulmist, ja tema naistest õde. Tema teised sugulased oli- wad juba enne áratapetud saanud. Goolin oli sell' aal alles noor poissike, aga wåljast pidi siiski tugewa fehaga. Kåtest ja jalust seutud, sai teda teiste wangidega ühtlase ühe lâhe- ma ðnnistatud jumalate paika meetud. Wa- gusi ootas ta oma surmatundi. Peaaegu fest hoolimata nâgi ta, kui üht teise járele tema seltsiliistest ára tapeti. Aga siis, kui preester tema ðrnalt arma statud ðe (sõsara) fulge kât piistis ja saatana koledusega selle ihu lõhki ja tükki deks lõika, nenda et waene ðn- netu hirmsat piinalist walu pidi kannatama, ja pitkamõõda hing ihust ára lahkus, tõuusis Goolin'il seda nâhes hirmus tuline wiha, mis

tema südant leegitsewa kättemaksimisele kihu- tas ja Kalevi poea jõuudu temale andis. Ühe rapsuga tõmmas ta omad wangistuse paelad katt, ja üks hoop tema rusikast, pörutas wa- hisoldati furnuks. Ruttu rabas ta nûud te- ma kiwist tapmisenuia kätte ja keerutas seda, nagu oleks see pilliroog olnud, enese páá üm- ber. Kõik pihuks ja puruks lúues, mis ees juhtus olema, tegi ta rutuste teed enesele selle mórtsuka preestre juure, ja enne kui selle wa- hid oma ákilise náhtud ðnnetuse ehmatusest toibunud sai wad, oliwad juba kõik purustatud páádega surnut maas. Suure kisaga karga- si wad nûud wihasstatud paganad oma preestre mórtsukale kättemaksma; aga iga hoobiga náitas Goolin'i jõuud juure kašwawat. Kuhu aga tema nuii puutus, sâál surm fannul oli, ja ei játnud enne mitte járele, kinni wiimane waenlane maha pörutatud oli.

Waenlaste furnukehade seast otsis ta oma armsa, koledaste teutatud ðe furnukeha ülesse. ðrnliku hoolusega wöttis ta seda kallist ihm oma ðla páále ja kandis fest waenlaste seast